

SOSYALİST DEVRİM

SOSYALİST DEVRİM PARTİSİ YAYIN ORGANI | SAYI : 1 | 1-15 MAYIS 1993 | 3.000 TL.

İşçiler, Emekçiler, Namuslu Aydınlar Sosyalist Devrim Partisi Yeniden Sizlerle

60 milyon insan hep birlikte aynı topraklarda yaşıyoruz. Ama hepimizin yaşamı aynı değil. Kimimiz fabrika sahibi kimimiz işçi; kimimiz büyük toprak sahibi, kimimiz topraksız köylü; kimimiz mal sahibi, kimimiz kiracı; kimimiz lüks apartmanda oturur kimimiz gecekonduda. Yani kimimiz zengin kimimiz yoksuluz.

Demek ki yaşamları bakımından vatandaşlar ikiye ayrılmışlardır. Bir yanda sermaye sahipleri yani burjuvalar; diğer yanda emeğiyle yaşayan işçiler, köylüler, zanaatkarlar, küçük esnaf ve memurlar...yani emekçiler.

Çıkarları ayrı olan bu iki sınıfın partileri kuşkusuz aynı olamaz. Sermaye sahiplerinin çıkarlarını savunan burjuva partilerinin karşısında, emekçilerin çıkarlarını savunan bir parti olmalı.

12 Eylül cuntasının, diğer bütün partiler gibi kapattığı, ilk genel başkanı Mehmet Ali Aybar olan Sosyalist Devrim Partisi kurultayını yaparak yaşama yeniden döndü.

Hatırlayanınız vardır, SDP kurulduğu 1975 yılından beri ne Amerika'ya ne Rusya'ya ne de Çin'e veya herhangi bir başka ülkeye bağımlı bir parti olmadığını, bağımsız Türkiye sosyalizmini gerçekleştirmek için mücadele verdiğini söylüyordu.

İşçiler, emekçiler adına bürokrat kadroları değil, doğruca emekçileri iktidara getirmeyi amaçladığını söylüyordu.

Daha o zamandan, dünyanın hiçbiryerinde sosyalizmin uygulanmadığını kimi ülkelerde sosyalizm diye uygulanmak istenen şeyin aslında bürokratların hegemonyasındaki sahte bir sosyalizm olduğunu söylüyordu.

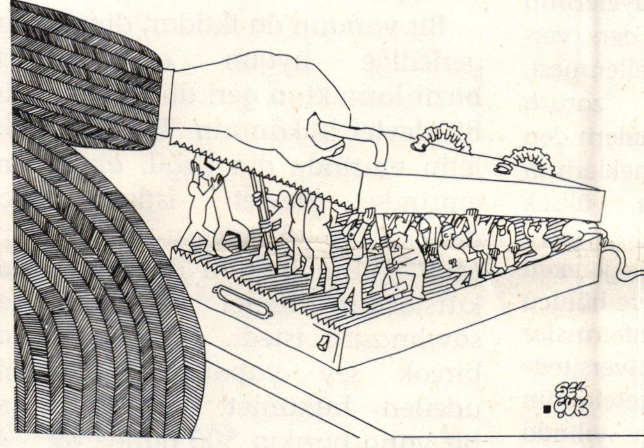
Gerçek bir sosyalizme varmak için ilçelerden Genel Merkeze kadar, partinin her kademesinde emekçilerin çoğunlukta olması ve aydınların bu koşulla parti kademelerinde yer alması gerektiğini söylüyor ve "emekçiler devleti yönetmeden önce partilerini yöneteceklerdir" diyordu. Bunlar sözde kalmıyordu. 1975 yılında kabul edilen parti programında da yer alan bu hükümler parti içinde uygulanıyordu.

İşte iflas eden ta 18 yıl öncesinden söylediğimiz bu sahte sosyalizmdir. Gerçek sosyalizm dünyanın hiçbir yerinde uygulanmadı ki iflas etmiş olsun.

Bir daha söylüyoruz sermaye sahiplerinin partilerine karşı SDP emekçilerin tek partisidir.

Emekçiler toplumumuzun çok ezici bir çoğunluğunu oluşturduğu halde hep sermayecilerin partilerine oy vererek onları iktidara getirdiler. Sonra ne oldu? Cumhuriyetin kurulmasından bu yana 70 yıl geçti. Tek partili dönemi, çok partili dönemleri yaşadık. Çeşitli hükümetler, koalisyonlar, askeri yönetimler gördük. İşçiler, emekçiler, namuslu yaşamak isteyen insanlar için ne değişti? Parası olmayanları ne zaman insandan saydılar? Üstelik bizi insanlığımızdan uzaklaştırmak için uğraşıp duruyorlar.

Devlet adamlarının konuşmalarına kullandıkları kelimelerin düzeysizliğine bakın. Politika hiç bu kadar yozlaşmadı. Devlet adamlığı hiç bu kadar ucuzlamadı.

Rüşvet, yolsuzluk, hırsızlık diyorsunuz. Susuyorlar. Televizyon ekranlarında insanlara yedirilen at eti, eşek eti gösteriliyor. Susuyorlar. Ekranlara çıkarılan radyasyonlu kanser hastaları karşısında kılları kıpırdamıyor. Milli Eğitim Bakanlığı'nın Batman iline atadığı öğretmenlerin %80'inin Hizbullah yanlısı olduğu iddia ediliyor, hükümetten tıss yok. İşsizlik, pahalılık, faili meçhul cinayetler, işkenceler, yargısız infazlar diyorsunuz kulakları duymuyor. Dün ne demiştin bugün ne yapıyorsun diyorsun yüzleri kızarmıyor.

Ülke yıllardır Amerika'ya bağımlı, dış borçlar arttıkça artıyor. İnsanımızın sağlığı, kişiliği, ahlakı; değer yargıları tahrip ediliyor.

Biz emekçiler olarak büyük bir çoğunluğuz. Yine de bize karşı olan sermaye partilerine oy verip onları iktidara getiriyoruz.

Ne kapitalist partilerden, ne sosyal demokratlardan, ne adil düzen yutturmacısı şeriatçı partiden bize fayda olmadığını görmüyor muyuz?

Aklımızı başımıza alalım. Emekçi isek; çalışıp namusumuzla yaşamak istiyorsak; vicdanımızla, olup bitenden biraz rahatsızlık duyuyorsak biraraya gelelim. Emekçilerin yönetimindeki Sosyalist Devrim Partisi'nde yerlerimizi alalım. Kısa zamanda büyük bir güç oluştururuz.

Unutmayalım. Kurtuluş işçilerin, emekçilerin namuslu aydınların elinde. Aklımızı başımıza alalım. ■

---

1 Mayıs, dünya işçilerinin köle gibi çalıştırılmaya isyan ettikleri, sömürü düzeni yıkılana kadar omuz omuza mücadele etmeye and içtikleri gündür.

Mücadeleleriyle tarihi zenginleştiren dünya işçi sınıfının önünde daha birçok mücadele var. Bilmeliyiz ki Türkiye işçi sınıfı henüz dünya işçi sınıfının mücadele çizgisini tutturamamıştır. Bu nedenle bir Mayıs bayram olmaktan çok birlik ve mücadele günüdür.

1 MAYIS

Çünkü bayramlar kazanılmış zaferlerden sonra kutlanır. Biz şimdilik sınıfımızın 107 yıl önce kazandığı zaferi kutluyoruz. Tarihe, sınıfımız için yeni zaferler eklemeye and içerek 1 Mayıs birlik ve mücadele gününü kutluyoruz.

ÜNİVERSİTEDE ŞEYTAN ÜÇGENİ

MGK - YÖK - REKTÖRLÜK

Milli Güvenlik Kurulu'nun Yüksek Öğretim Kurulu'na yazdığı, oradan da üniversitelere gönderilen gizli yazı, birkaç gün önce basında açıklandı.

İlk kez 1961 Anayasasında yeralan MGK , Cumhurbaşkanı, Başbakan, Genelkurmay Başkanı, Milli Savunma Bakanı,İç ve Dışişleri Bakanlarıyla Kara Kuvvetleri Komutanı, Deniz, Hava Kuvvetleri Komutanları ve Jandarma Genel Komutanından oluşuyor.

1961 yılından bu yana MGK, sözde "tavsiye" kararlarıyla, hükümetleri ve parlamentoyu sürekli etkisi altında tutmuştur. Bu kez hükümeti ve parlamentoyu da aşarak üniversiteleri kontrolüne alıp bir kalıba sokmak gayretini gösteriyor.

YÖK'e ve üniversitelere gönderilen yazıda MGK, Devlet aleyhine çalışan bilimadamlarının kitaplarının okutulmaması, öğretim üyelerinin ders müfredatı dışında ders vermelerinin engellenmesi, kütüphanelerdeki zararlı yayınların kitap listelerinden çıkarılması, öğrenci derneklerinin kontrol altına alınması, yüksek öğretim yönetimleri tarafından istihbarat faaliyetlerine gereken önemin verilmesi, yıkıcı ve bölücü mihraklara karşı konferanslar düzenlenmesi, her üniversitede haftalık gençlik gazetelerinin çıkarılması, her eğitim yılında üniversite açılış günü adı altında parlak törenler yapılıp devlet büyüklerinin çağırılması gibi çeşitli konularda direktifler veriliyor.

Ayrıca YÖK Başkanlığı'nın üniversitelere gönderilen yazılarda gizliliğe uymadığı belirtilerek Psikolojik Harekat Planlarında uygulayıcı olarak YÖK'e verilen görevlerin yerine getirilmesinde sıkıntılar olduğu ileri sürülmektedir.

Görevlerin yazılı olarak rektörlüklere gönderilmesi halinde en alt kademeye kadar yayınlandığı, hatta ilan tahtalarına asıldığı bunun için görevlerin rektörler toplantısında sözlü olarak verilmesi istenmektedir. Seminer, sempozyum, tez gibi çalışmaların ise önemle takip edilmesi gerektiği belirtilmektedir. Milli Güvenliği ilgilendiren durumlarda çalışmalar yapılmasını, istismar edilen konularda üniversitelerin kamuoyunu aydınlatmaları istenmektedir.

Gençliği politize ederek eğitim öğretim ortamını olumsuz yönde etkileyen öğrencilerin cezalandırılması istenerek "üniversite disiplin kurulları çalıştırılmıyor" denmektedir.

Ülkemizi ilgilendiren konularda, uluslararası kuruluşların bilgilendirilmesi, yönlendirilmesi ve gerekirse bu kuruluşların protesto edilmesi istenmektedir. Daha başka bazı direktifler veren MGK, üniversitelerden bu konularla ilgili olarak ayda bir rapor istiyor.

Üniversite özerkliğini, demokrasiyi,düşünce özgürlüğünü ve bilimadamlarının onurunu hiçe sayan MGK, üniversiteleri bir askeri kışlayla denk görmektedir. Bilimadamlarını birtarafı tutmaya mahkum etmek, öğrenci gençliği bildiklerince biçimlendirmek istemektedirler.

Onurlu aydınlarımız bu duruma karşı çıkmayı yaygınlaştırarak sürdürmelidir.

Anayasa değişikliklerinin tartışıldığı şu günlerde sivilleşmeden yana olan çevrelerin, tüm demokrasi güçlerinin MGK'nun kaldırılması için yoğun bir mücadele başlatması gerekir. Sivilleşmeyi sağlamadan demokrasiye kavuşulamaz. Tabii demokrasi sadece sivilleşmek de değildir.■

SAHTE LAİKLER!

BU KAFAYLA ŞERİATI SİZ GETİRECEKSİNİZ

Şeriat düzenini savunanlar hızla ilerliyorlar. Siyasi partileri var, gizli terör örgütleri var.Erbakan, "laiklik anayasadan çıkarılsın" diyebiliyor.

Bir yandan da iktidar, dinsel gericiliğe uygun ortamlar hazır-lamaktan geri durmuyor. Bir devlet bakanının "Biz, devletin emrinde din değil, dinin emrinde devlet istiyoruz" dediğini okumuşsu-nuzdur. Milli Eğitim Bakanı da Kuran kurslarının temel eğitimden sayılmasını istedi. 500 günde birçok şey yapacağını vaadeden hükümet, vaadlerini bir yana bırakıp 500 günde 69 İmam Hatip okulu açtı.Yani aşağı yukarı haftada bir İmam Hatip okulu açmış oluyor.

Bakarsanız, RP dışındaki bütün partiler laikliği savunuyorlar. Diyanet İşleri devlet bütçesinden beslendikçe dinle devletin birbirinden ayrılması mümkün değil.

Türkiye'de yaşayan müslümanların, hıristiyanların her din ve mezhepten vatandaşların ödedikleri vergilerden sayıları 85.000 civarındaki din adamlarına maaş veriliyor. Diyanet işlerinde çalışan bu din adamlarının hepsi sunni müslüman. Mesela içlerinde bir tane alevi bile yok. Okullarda okutulan din dersleri sunnilik üstüne. İmam Hatip okullarında, İlahiyat Fakültele-rinde sunni müslümanlığa dayalı din öğretimi yapılıyor.Öğretmen maaşı, her türlü okul giderleri devletçe ödeniyor. Yani devlet din ve mezhep tercihini yapmış durumda. Devletin dini müslümanlık mezhebi sunniliktir. Böyle laiklik olur mu? Atatürk hilafeti kaldırdı ya çok muhterem liderlerimiz Demirel, İnönü, Yılmaz, Ecevit ve diğerleri bu kadar yeter buna laiklik deriz olur biter diyorlar. Aslında Erbakan laikliğin böyle anlaşılmasından memnun. Şeyhülislamlık kaldırıldı ama yerine Diyanet İşleri Başkanlığı var. Din dersleri, din okulları var.Çok zaman, içinde kolayca propaganda yapabildikleri camiler var. Tek eksik şeriat ve hilafet düzeni.Erbakancılar bunun için mücadele veriyor. Diğerleri ise laiklik adı altında hiç ilgisi olmayan bu durumu korumakla yetiniyorlar. Onların da işine böylesi geliyor.

Yanlış anlaşılmasın Diyanet İşleri'ndeki maaşli kadrolar her din ve mezhep için eşit biçimde paylaştırılsa,herkes devlet okullarında istediği din eğitimini görse de bunun adı laiklik değildir.

Laik bir devlet düzeninde herkes istediği din ve mezhebi seçmek ve onun gereğini yerine getirmek özgürlüğüne sahiptir. Kuşkusuz herkesin dinsiz olmak özgürlüğü de vardır. Devlet bu konuda kimseyi ne destekler ne engeller. Peki bu durumda din işleri nasıl yürür diyeceksiniz. Sunni müslümanlar dışındaki din ve mezheptekiler şimdiye kadar nasıl yürütüyorlarsa öyle yürütülür.

Yoksa şeriatçı güçlerle başa çıkmak mümkün değil. Çünkü bugüne kadar uygulanan din politikası şeriatçılığa altyapı hazırlamaktadır.■

Sosyalist Devrim Gazetesi Yeniden Sizlerle

"SOSYALİST DEVRİM" adındaki bu küçük gazeteyi 74 ilin bütün ilçelerine, bucak veköylerine ulaştırmayı amaçlıyoruz. Daha şimdiden birçok il, ilçe, bucak ve köylerde temsilcilerimiz var. Tabii birçoklarında da henüz yok.

Ülkemizin dört bir yana karşı bağımsızlığını savunanlar, kapitalizmi yıkarak yerine, emekçilerin yönetiminde Bağımsız Türkiye Sosyalizminin kurulmasını amaçlayanlar, "Sosyalist Devrim" gazetesinin yayılmasına yardımcı olmalıdırlar.

Türkiye'nin neresinde olursa olsun, her il, ilçe, bucak ve köyden, güvendiğiniz sosyalist devrimcilerin adreslerini bildiriniz, onların gazete temsilcisi olmalarını sağlayınız.

sosyalist DEVRİM

SOSYALİST DEVRİM PARTİSİ YAYIN ORGANI

20 ŞUBAT 1980 — SAYI: 1 — 500 KURUŞ

ZAMLI FİYATLARA DİRENELİM

* Anayasal Haklarımıza Sahip Çıkalım
* Büyük Çoğunluğun Örgütlü Ve Bilinçli Hareketine, Hiç Bir Güç Karşı Duramaz
* Demokratik Haklarımızı Kullanalım

VATANDAŞ, İŞÇİ-KÖYLÜ ARKADAŞ! SOSYALİST DEVRİME YOL AÇALIM

CENAN BIÇAKÇI
SDP Genel Başkanı

[illegible]

12 Eylül Darbesiyle Kapatılan Gazetemizin ilk sayısı

KÜRTLERİN TEMSİLCİLİĞİNDE KARAR KİMİN?

PKK tarafından ateşkes ilan edilmesinden bu yana, koalisyon hükümeti somut bir tek adım bile atmış değil.

Gerçi hükümetin başı olarak Demirel, yanında inönü ve birtakım bakanlar olduğu halde Güneydoğu'ya gidip halka birçok vaadlerde bulundu. Demirel seçim nutuklarını andıran bu vaadlerini Türkiye'nin başka herhangi bir bölgesinde de yapabilirdi. yol, iş, fabrika v.b."Bursa'da ne varsa burada da olacak" gibi laflar, Oysa Güneydoğu'nun ve burada yaşayan Kürtlerin, Demirel'in belirttiği şeyler kadar önemli başka sorunları da var.

Kürt kimliğinin kabulu, Kürtçe eğitim, Kürtçe radyo-televizyon, Kürt kültürünün özgürce geliştirilmesi, federatif sistem gibi şeyler.

Halkın gerçek talepleri nelerdir? Kürtlerin ekonomik ve demokratik talepleri olduğu şüphesiz. Çünkü bunlar Türkiye'de yaşayan bütün insanların, hatta tüm insanlığın ortak talepleri.

Hükümet talepleri nelerden ibaret olduğunu öğrenmek istiyor mu? Nasıl öğrenecek.

Öcalan ateşkesle ilgili ilk basın toplantısında, kendisinin muhatap alınması konusunda ısrarcı olmadığını, Kürtlerin Türkiye'deki temsilcileriyle görüşülebileceğini dile getirmişti. Şimdiye kadar böyle bir görüşme yapıldığını duymadık. Bildiğimiz tek şey Barzani'nin Cumhurbaşkanıyla, Başbakan ve yardımcısıyla, kimi parti başkanlarıyla görüştüğüdür. Bir de tam o sırada ABD dışişleri yetkilileriyle İngiltere başbakanından görüşme daveti aldığını biliyoruz.

T.C. yetkilileri, Türkiye'de yaşayan Kürtlerin taleplerinin ne olduğunu öğrenmek istiyorlarsa bunun yolu Talabani ya da Barzani ile görüşmek değil, Kürtlerin temsilcilerin kimler olduğunu somutlamak ya da yetersiz kişilerle görüşmemektir.

Talabani ve Barzani'nin Amerika ve kimi Avrupa ülkelerinin koruyuculuğu altında oldukları biliniyor. Bu ülkelerin çıkarlarını Türkiye'nin hatta Türkiye Kürtlerinin çıkarlarının önünde tutacağından kuşkulanmalıyız. Bu bakımdan, sorunun içine alınmaları bölgeyle ve Kürt sorunuyla hiç ilgisi olmayan devletleri müdahaleci konuma getirebilir. Amerika ve ingiltere'nin Türkiye'yi davet etmesinin başka ne anlamı olabilir. Ülkemizi ve toplumumuzu ilgilendiren bu sorunu devlet, hiç değilse bu defa emperyalist ülkelerin çıkarına hizmet etmeden ve daha karmaşık duruma sokmadan çözmeye gayret etmelidir. Unutmayalım ki Talabani ya da Barzani'yi muhatap almak Irak'la olan ilişkimizi daha olumsuz bir noktaya götürmektedir.

Öcalan'ın "Kürt halkının Türkiye'deki temsilcileri" demesi de havada bir laf. Kim bu temsilciler?

Sosyalist Birlik Partisi de Kürtlerin temsilcilerini kendi başına tayin etmiş: Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı kentlerin miletvekilleri, belediye başkanları il genel meclisi üyeleri, muhtarlar ve ihtiyar heyetleri.

Bunların ne biçimde seçildiklerini biliyoruz. Acaba bunların büyük bir bölümü DYP'yi, ANAP'ı, SHP'yi, RP'yi, HEP'i değil de Güneydoğu'daki Kürtleri mi temsil ediyorlar. Bunların yaklaşımları parlamento ve hükümetinkinden daha mı farklı olacak. Örneğin halk fedaratif bir sistem istiyorsa bunlar böyle bir talebe sahip çıkabilecek mi? Bir sosyalist parti böyle bir öneriyi nasıl getirebilir.

Parlamento ve hükümet gerçekten bir çözüm istiyorsa, içerde ve dışarıda Güneydoğulu tüm Kürtlerin isteklerini özgürce ifade edebilecekleri bir hukuki ortamı zaman kaybetmeden yaratmak zorundadır. Ondan sonra, halkın gerçek taleplerini saptamanın çeşitli yolları vardır.

Bir yandan da Kürt varlığının kabul edildiği açıklanmalı, evrensel insan hakları ölçü alınarak tüm demokratik, kültürel ve ekonomik hakları tanıyıp en kısa zamanda gerçekleştirmelidir.

Aksi takdirde kanlı olayların yeniden başlaması gibi bir durum la karşılaşmak şaşırtıcı olmayacaktır. ■

1 MAYIS'TA PENDİK'TEYİZ

1 Mayıs, tüm işçi sendikalarının ve diğer emekçi örgütlerinin birlikteliğiyle kutlanabilseydi günün anlamına uygun düşen bir eylem yaşanacaktı.

TÜRK-İŞ tek başına kutlama yapmayı kararlaştırarak birlikte olmanın yolunu kesti. Böylece, oluşmasında hiçbir katkısı bulunmayan kutlama geleneğine sahip olma gayretine düştü.

Ülkemizde 1 Mayıs'ı meydanlarda kutlamayı gelenek haline getiren DİSK'tir. Zor günlerde 1 Mayıs kutlamalarını gerçekleştiren DİSK, bu yılki kutlamaların birlikte yapılması için diğer konfederasyonlara çıkardığı çağrıya olumlu yanıt alamamıştır.

DİSK, işçi sınıfının birlik ve mücadele günü olan 1 Mayıs'a diğer konfederasyonlardan daha anlamlı ve içerikli bakmaktadır.

Bu nedenlerle, Sosyalist Devrim Partisi üyeleri DİSK'in Pendik Meydanındaki kutlamasına katılacaklardır.

12 EYLÜL VE ROBOTEK*

Baştarafı 4. Sayfada

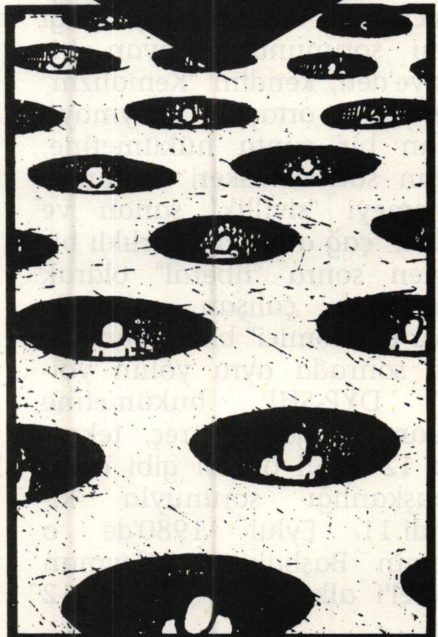
maharet sandılar. Bunlar tabii ki altyapısı deneme ve ders çıkarmaya göre oluşturulmamış bir eğitim ve öğretim sistemi ve gençlik arasında kök salıp bir hayli etkili oldu. özet olarak kendi ülkemizde çok karanlık bir 12 yıl geçirdik.Ancak tüm bunlara karşın gözden uzak tutulan birşey vardı; O da henüz sömürününü bitmemiş olmasıydı. Sömürü ortadan kalkmadıkça adı ne olursa olsun, yeni bir düzen isteminin ortaya çıkacağı açıktı. 12 Eylül şiddetinin ve ANAP hükümetinin etkileri daha süreceğe benziyor.

Sorun artık 12 Eylül açık şiddet dönemini takiben ANAP hükümetlerinin sorumsuzluk ve duyarsızlığa prim veren anlayışının ve sosyalistlerin şimdilik ilerleme kaydettiği bir mesafe olmamasına karşın, bu kitlelerden nasıl bir toplum yaratılacağıdır.

Sorun "haklı çıkma" sorununu aşmıştır. '80 darbesinden sonra ortaya çıkan bu toplumsal yıpranmayı aşmanın ilk adımı, karşılıksız bir dayanışma ruhunu oluşturmak ve yaşatabilmektir. İnsan olmanın ve insanlık onurunun alfabesi buradan başlar.

Bunu aşmak şüphesiz ki oniki yıl evvel ülkeyi cumhurbaşkanlığı sorunundan alıp 12 yıl sonra aynı noktayı aşamayan bu düzen partilerinin harcı olmayacağıdır.

* Robotek: Televizyon ekranlarında boygösteren, her bir ayrı kısmının birleşip tek bir savaş makinesi haline gelen "Robotek"'i 12 Eylül'de toplum olarak oluşturduk: Kimimiz kafasını, kimimiz kol ve bacaklarını, kimimiz gövdesini oluşturup onu müthiş bir insanlık kıyıcısına dönüştürdük. ■

Sahibi: Sosyalist Devrim Partisi Adına Genel Başkan Cenan Bıçakçı
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: H. İsmail İlhan
Yönetim Adresi: G.M.K. Bulvarı No: 20/5 Kızılay/ANKARA
Tel: 230 83 03 Fax: 230 83 57
Dizgi: Değişim Ajans Matbaacılık Tel: 431 07 86 Fax: 433 71 42

ABONE KOŞULLARI
Yıllık: 72.000 TL.
Altı Aylık: 36.000TL.
Üç Aylık: 18.000 TL.
Abone Bedelleri:
120 677-Ankara No'lu Posta Çeki

BULUNDUĞUNUZ HER YERDE ÖRGÜTLENİN

KONSEYLER OLUŞTURUN

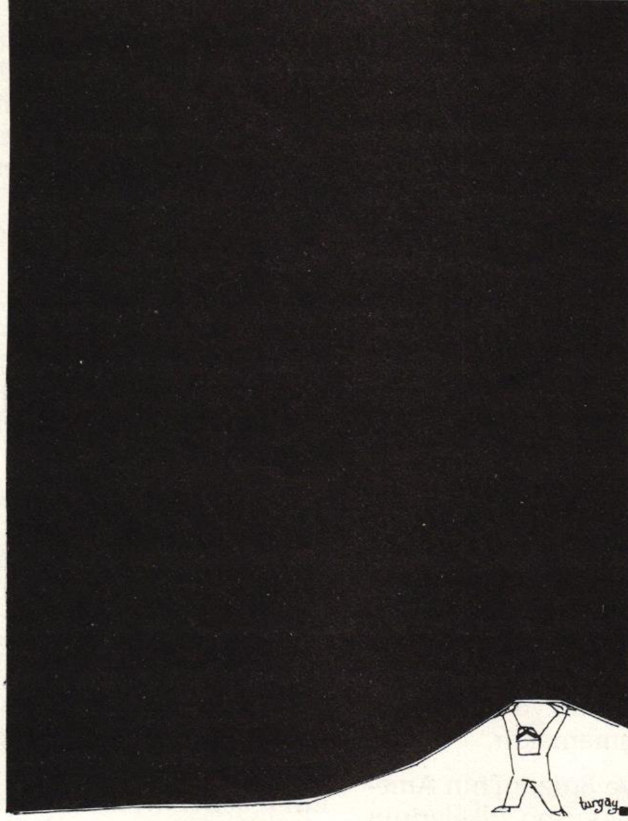
Kölelik çağa göre biçim değiştirerek yüzyıllardır sürüyor. Bunun ortadan kaldırılmasının önkoşulu sömürülenlerin kendi partilerinde örgütlenmeleridir. Ama işçi ve emekçilerin bir partide toplanıp o partinin çoğunluğunu ellerinde bulundurmaları yine de sömürünün ortadan kalkmasına yetmiyor. Öyle olsaydı sorunlar şimdiye kadar çoktan çözülürdü. Çünkü zaten yıllardır iktidara gelen bütün partilerde çoğunluk işçi ve emekçilerdedir. Eğer emekçiler olmasa bunca parti Türkiye'nin 74 ilinin beldesine, ilçesinde, ilinde örgütlerini kimlerle kuracaklar. Kendilerini yönetime getirecek üyeleri, milletvekilliklerine seçtirecek delegeleri nereden bulacaklar. Sömürgen sermayecilerin sayıları buna yetmez ki.

Onların sayısı olsa olsa, ilçe ve il başkanlığı, Merkez Karar organı üyelikleri, belediye başkanlığı, belediye encümen üyeliği, il genel meclisi üyeliği, milletvekilliği, bakanlık, başbakanlık, cumhurbaşkanlığı koltuklarını doldurацak kadardır. Üstelik üst bürokrat koltukları, banka ve şirket idare meclisi koltukları gibi birçok yerler de var. Zaten sermaye sahiplerinin çoğu ya işlerini bırakmak istemedikleri ya da beceremedikleri için particilikle uğraşmıyorlar, yerlerine onların haklarını savunacak partici adamlar tutuyorlar.

Neyse, yani bir partide emekçilerin çoğunlukta olmasıyla iş bitmiyor. Ya ne olacak? Partinin bütün yönetim kademelerinde tabii Genel Merkezinde de emekçilerin çoğunlukta olması, partiyi emekçilerin yönetmesi gerekiyor. Böylece devlet de emekçilerin yönetiminde olacak.

İş bu kadarla da bitmiyor. Emekçi arkadaşlar, biz sizi iktidara getirdik, devleti de teslim ettik, hadi bakalım sıra sizde, yoksa sizi bir daha seçmeyiz ha deyip kenara çekilirsek işler yine tersine döner.

Bir ülkede halk, görevlendirdiği kişileri denetlemez, eleştirmez ve onlara öneriler

götürmezse, belli usül ve kurallar içinde yönetime katılmazsa o işin sonundan hayır gelmez.

Şimdi Demirel'e de İnönü'ye de her kime "demokrasi nedir" diye sorsan "halkın kendi kendini yönetmesidir" der. Peki öyle mi oluyor? Öyle olmuyorsa demokrasi de yok demektir. Toplumsal bir örgütlenmeye girmeden demokrasiye kavuşmamız mümkün olamaz. Gelecek günlerin gerçek demokrasisi yani sosyalist demokrasi için işe şimdiden başlamalıyız.

Öncelikle:

İşçiler, köylüler, emekçiler, sosyalist aydınlar bulunduğunuz heryerde örgütleniniz.

İşçiler işyerlerinde konseyler oluşturup belli zamanlarda biraraya gelerek iş koşullarınızla ilgili tüm sorunlarınızı görüşüp tartışarak çözümler arayınız. İşyerinizde oluşturulacak diğer konseylerle ilişki kurup aynı konuları birlikte görüşünüz. Sendikanıza işvereninize ve ilgili diğer makamlara karşı birlikte hareket ediniz.

Aynı konseyleri oturduğunuz mahalle ve köylerde de oluşturup çevrenizle ilgili sorunları aynı biçimde görüşüp tartışarak, yine diğer konseylerle ilişkiden sonra birlikte hareket edip sorumlu mercilere başvurunuz.

İşyeri, mahalle ve köy konseyleri sadece çevreleriyle ilgili olan sorunları değil insan yaşamını ilgilendiren her konuyu gündemine almalıdır.İşyerinden sendikaya, muhtardan Cumhurbaşkanına kadar ilgili her kademeye bilgi verme, önerme ve eleştirme görevinizi mutlaka yerine getiriniz.

Sosyalist Devrim Partisi üyeleri bulundukları her yerde aranızda, hareketinizin içinde olacaklardır. Başvurduğunuz takdirde Sosyalist Devrim Partisinin kurulu bulunan ilçeleri, illeri veya Genel Merkezi sizlerle yasal dayanaklar ve hukuksal müdaheleler konusunda her türlü dayanışma içinde olacaktır. ■

12 EYLÜL VE ROBOTEK*

İçinde bulunduğumuz durum haklı çıkmak sorununu aşmıştır.İşçi hakları, terör, üniversite özerkliği, gelişmemişlik, demokratikleşme, pahalılık, enflasyon, işsizlik, paranın egemenliği hala sorunsa, ülke koma halinde demektir.Bunu aşmanın ilk adımı insan olmanın ve insanlık onurunun alfabesini oluşturmaktır.

12 Eylül 1980 askeri darbesi sorunları kavrama, yorumlama ve çözme tavrıyla oldukça ilginç ve ilginç olduğu kadar da hüzün ve acı verici bir dönem açmıştır.

12 Eylül '80 darbesi ile başlayan bu 12 yıllık dönem içinde yaşanılanlar, sanırız o günün genç ve ortayaş kuşağı tarafından kolay kolay zihinlerinden silinemeyecek bir anı olarak kalacaktır.

12 Eylül askeri darbesi öncelikle ekonomik, sosyal ve kültürel bir dönüşümün başlangıcı oldu. Cumhurbaşkanlığı seçimi sorununu yaşayan bir Türkiye'den, kendini "Kemalizm" etiketiyle ortaya koymaya çalışan bir cunta hükümetine, oradan sadece askeri üniforma giymemeyi "sivillik" sanan ve kendini "çağ atlama" ağırlıklı bir geçişten sonra "liberal" olarak yutturmaya çalışan , sözde "pazar ekonomici" bir hükümete, daha sonrada aynı yolun yolcusu DYP-SHP hükümetine bırakan bu garip süreç, tekrar gelip 12 Eylül öncesi gibi cumhurbaşkanlığı sorunuyla kilitlendi.11 Eylül 1980'de o dönemin Başbakanı Süleyman Demirel'i alkışlayan kitleler, 12 Eylül'de cunta lideri o günün Genelkurmay Başkanı Orgeneral Kenan Evren'i alkışlıyorlardı. Aynı halk kesimi, kendini yasaklar ve ceza ile belirginleştiren oldukça geri bir anayasayı, yüzde doksan'ın üzerinde bir çoğunlukla onaylıyordu. Depolitizasyona açık bu durum, ANAP hükümetlerince de son sınırlarına dek kullanıldı.

Tüm bunlar olagelirken 1980 öncesi dönemin çocuk yaştakileri büyüyor, gençlik dönemine geçiyorlardı. Aynı eşzaman içinde tüm yurtsever ve devrimcilere ahlaki bir suç işlemişçesine bakılıyor, horlanıyor,suçlanıyor ve defalarca hapse ve ölüme mahkum ediliyorlardı. Ülke dünyanın dört bir yanından gelen elektronik eşya istilasına uğrarken, fonda idam sehpaları kuruluyordu.

İşçilerin sendikal hakları ellerinden alınıyor, ülkenin ilerleyemeyişinin baş sorumlusu olarak işçiler, emekçiler, sendikalar tutuluyor, bunların her isteği vatan hainliği sayılırken, fonda yine hayali ihracatçılara, kara paracılara başarı nişanları takılıyor, ülke ekonomisinin belkemikleri ve dinamik unsurları olarak televizyon ekranlarını süslüyorlardı.

Yükselen enflasyon karşısında işçilerin, emekçilerin, memurların istekleri özellikle Özal şahsında sembolleşen ANAP hükümetinin 2000'li yıllar için çizdiği tablo içinde, işsizlik ve işsizler tehdidi ile bertaraf ediliyordu. İşçileri, emekçileri "hizaya getirmek" en popüler slogan olmuştu.

Bunlar da yetmeyince, kendi yaptıkları, destek oldukları yasaları bile yetersiz buluyor, ülke kararnamelerle yürütülüyordu. Doğu ve Güneydoğu 1980 öncesinden daha vahim bir duruma sürüklendi. Tam bir "savaş hali" yaşanırken, işkence ve baskıyı eleştiren Türk ve Kürt herkes vatan haini ilan edildi. Huzur ve güven ortamı yaratacağı savıyla gelen 12 Eylül, daha bir huzursuzluk, daha bir güvensizlik yarattı.

Ülkemizde tüm bu olumsuzluklar yaşanırken bizim "sahte sosyalist" ya da "sosyalist etiketli" dediğimiz tüm cumhuriyetler büyük bir hızla teker teker yıkıldılar. Demirperdelerin, duvarların yıkılışına tanık olundu. Milliyet sorunlarını ortadan kaldırmanın ilkadımı olması gereken "sosyalizmi" uygulayan bu ülkelerde milliyetçilik sanki yetmiş küsür yıl derin dondurucuda saklanmış gibi, tekrar aynı canlılığıyla ortaya çıktı. Sovyetler Birliği artık birleşik bir "sosyalist" devlet değil, her milliyetin kendi devletini kurduğu siyasi bir coğrafya parçası oldu. Romanya'da halk Çavuşesku diktatörlüğünü içsavaş düzeyine varan bir hareketle yıktı. Diğer "sosyalist" ülkelerde birer birer "kağıttan kaplan" gibi çöküverdiler.

Tabii ki tüm bunlar, bizim 1975'lerden beri söylediklerimizi doğrulayan şeyler oldu. Söylenenler yaşantı yoluyla ifade buldu...

Bunlar olagelirken sosyalizm tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de prestij kaybına uğradı. Bu durum sağ partilerin ekmeğine yağ sürerken, onları bir hayli de saygısızlaştırdı. İnsan hakları lüks sayıldı.Ve hatta neredeyse terörün baş sorumlusu sayıldı.Hemen hemen tüm siyasi partiler bireyciliği, gemisini kurtaran kaptanı,üzümünü ye bağını sormayı, köşeyi dönmeyi, pusuya düşürmeyi, kıç üstüne oturtmayı, emeksiz para kazanmayı, beş numara şapka giymenin zekanın işareti olduğunu, vur patlasın çal oynasını siyasetin yeni değerleri olarak kabullenip, bunları birer

Devamı 3. Sayfada